

Список використаних джерел

1. Мізін, К.І., Петров, О.О. (2018). *Зіставна лінгвокультурологія: методологічні проблеми та перспективні методики: [монографія].* (279 с.). Переяслав-Хмельницький / Вінниця / Кременчук: Щербатих О.В.
2. Sharifian, F. (2017). *Cultural Linguistics: Cultural Conceptualisations and Language.* Amsterdam, Philadelphia: John Benjamins.

**В.І. Качанов, кандидат військових наук, доцент
старший викладач кафедри загального
мовознавства і германістики
М.М. Дерев'янку, старший викладач
кафедри загального мовознавства і германістики
О.Б. Кодалашвілі, старший викладач
кафедри методики викладання іноземних мов
НПУ імені М.П. Драгоманова**

ВИВЧЕННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ ЯК СКЛАДОВА МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ В ОСВІТНЬОМУ ПРОСТОРІ

Проблема вивчення іноземних мов як складової міжкультурної комунікації в освітньому просторі, набуває особливої *актуальності* з огляду на глобалізацію в усіх сферах життєдіяльності, яка спричинила зростання потреби в здійсненні міжкультурної комунікації (Jack C. Richards, 2006).

Метою дослідження є визначення впливу глобалізації на вивчення іноземних мов як складової міжкультурної комунікації в освітньому просторі.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких *завдань*: проаналізувати взаємозв'язок між міжкультурною комунікацією в освітньому просторі та вивченням іноземних мов, визначити тенденції у вивченні іноземних мов, та їх вплив на здійснення міжкультурної комунікації в освітньому просторі.

Існує велика кількість визначень міжкультурної комунікації, але всі вони мають на увазі здійснення акту мовленнєвої комунікації в різних сферах людської діяльності (Intercultural communication, 2018). Однією з найважливіших сфер міжкультурної комунікації є освітній простір, основним завданням якого на сучасному етапі є не лише надання необхідних освітніх послуг здобувачам вищої освіти в країні, а і здійснення заходів для уніфікації вищої освіти в рамках Болонського процесу (Еразмус+). Україна є країною-партнером Програми міжнародної співпраці Європейського Союзу ЕРАЗМУС+, що підтримує проекти, партнерства, заходи і мобільність у сфері освіти, професійної підготовки, молодіжної політики та спорту (2014–2020 рр.). Усі напрями мають різні можливості відкриті для країн-партнерів на основі пріоритетів співпраці ЄС з країнами-сусідами та передбачають співпрацю між країнами-членами Програми з Європи та країнами-партнерами Програми з інших країн світу (Еразмус+).

Програма КА1 “Академічна мобільність” в рамках програми Еразмус+ передбачає здійснення заходів академічної мобільності для студентів (молодші бакалаври, бакалаври, магістри, аспіранти, докторанти), викладачів та адміністративного персоналу (Erasmus+UA). Мовами навчання при цьому є або мова приймаючої країни, або англійська мова. Володіння іноземними мовами “<...> відіграє провідну роль серед тих навичок, які допоможуть надати людям кращу професійну підготовку для ринку праці і можливість використовувати більше існуючих можливостей” (Еразмус+, 2017). Необхідно наголосити, що “<...> ЄС поставив за мету, що кожен громадянин повинен мати можливість опанувати принаймні дві іноземні мови з раннього віку” (Еразмус+, 2017).

Досягнення цієї мети “...забезпечить гарантії, що навички та кваліфікація більш легко можуть бути визнані і краще зрозумілі в межах національних кордонів, у всіх підсистемах освіти і професійної підготовки, а також на ринку праці, незалежно від того, чи були вони здобуті в рамках формальної освіти і професійної підготовки або через інші форми навчання (наприклад, досвід роботи; волонтерство, онлайн-навчання)” (Еразмус+, 2017). Для виконання цих

завдань передбачається, що необхідно “<...> задовольнити такі нові виклики, як інтернаціоналізація освіти і поширення використання цифрових засобів навчання, і надати підтримку створенню гнучких методів навчання відповідно до потреб і завдань слухачів”. Це означає, що в майбутньому, всі ці виклики, які водночас є і інструментом, за допомогою якого передбачається досягнення визначених цілей, потребуватимуть подальшого розвитку. Цей розвиток повинен призвести до підвищення узгодженості та загального спрощення що дозволить учням та працівникам вільно розвиватись у відповідному напрямку з метою подальшого навчання або працевлаштування (Еразмус+, 2017). Крім того, передбачається використання інноваційних та сучасних методів в сфері викладання і вивчення мов, спрямованих на формування мовних компетентностей, які “<...> можуть включати, наприклад, викладання та методи оцінювання, розробку педагогічних матеріалів, проведення досліджень, інформаційно-комунікативні засоби навчання та підприємницьку діяльність, які використовуються для вивчення іноземних мов” (Еразмус+, 2017).

Висновки. Таким чином, вивчення іноземних мов є однією з найважливіших складових міжкультурної комунікації в освітньому просторі, як і в будь-якій іншій сфері людської діяльності. А враховуючи, що “<...> протягом 2014–2020 рр. за напрямом КА1: “Академічна мобільність”, Програмою Еразмус+ передбачається надання грантів та можливостей для навчання біля 4 млн. особам та 125 тис. організаціям” (Erasmus+UA), стає зрозумілою важливість вивчення іноземних мов в міжкультурній комунікації взагалі і в освітньому просторі зокрема, що підкреслює *перспективу* подальшого наукового розроблення теми.

Список використаних джерел

1. Richards J.C. (2006). *Communicative Language Teaching Today* (pp. 2–3). Cambridge: Cambridge University Press.
2. *Intercultural communication*. (September 2018). Retrieved from https://en.wikipedia.org/wiki/Intercultural_communication

3. *Еразмус+*. Retrieved from <https://mon.gov.ua/ua/tag/erasmus+>
4. *Erasmus+UA*. Retrieved from <http://erasmusplus.org.ua/>
5. *Erasmus+UA*. Retrieved from <http://erasmusplus.org.ua/erasmus/ka1-navchalna-mobilnist.html>
6. *Еразмус+*. (December 2017). Керівництво до програми. Retrieved from http://erasmusplus.org.ua/images/phocadownload/documentation/Programme_Guide_UA_2018V2.pdf

Ю.І. Позніхіренко, кандидат філологічних наук
доцент кафедри загального мовознавства і германістики
НПУ імені М.П. Драгоманова

НОМІНАТИВНА СТРУКТУРА НАЗВ ЗАКЛАДІВ ХАРЧУВАННЯ УКРАЇНИ

Протягом ХХ століття в мовознавстві зміцнилося уявлення про мову як про безперервний творчий процес, що відбиває *актуальні* особливості світосприйняття людей, що відображається в повсякденному спілкуванні. Прийнято вважати, що мова є не тільки засобом комунікації, а й системою, закладена в природі людини, яка необхідна для формування її світогляду.

Метою розвідки є аналіз власних назв на позначення назв мереж харчування, як спосіб вираження і зберігання знань людини про світ, глибинне джерело, що забезпечує своєрідність соціокультурної формації, формує уявлення про значущі історичні події.

Досягнення поставленої мети передбачає розв'язання таких *завдань*: проаналізувати власні назви на позначення назв мереж харчування, що становлять один із найважливіших фрагментів мовної картини світу етносів, утворюючи *соціокультурний простір*, єдиний для всього мовного колективу й водночас індивідуальний для окремого його представника.